

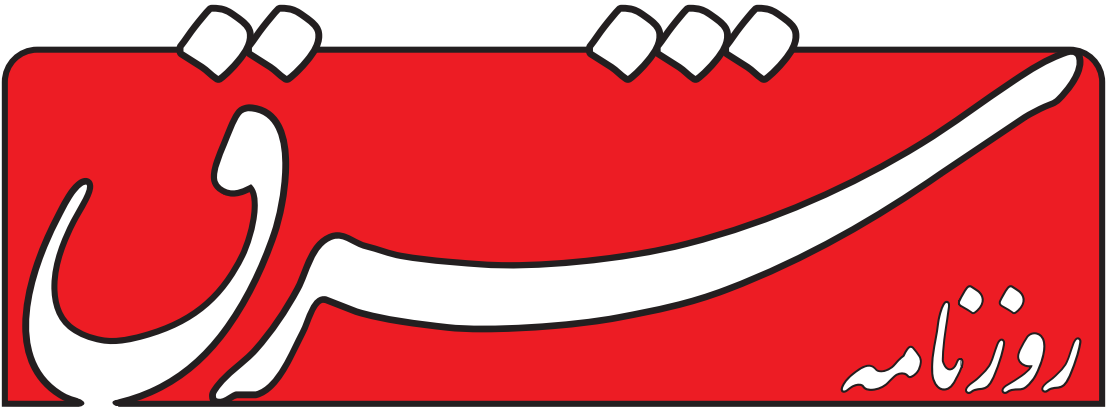
حسین مرعشی:

هر ۲ جریان فکر می‌کردند هاشمی رقیب آنهاست

گروه سیاست:حسین مرعشی، عضو شورای مرکزی حزب کارگزاران سازندگی ایران، با ایرناپلاس درباره مرحوم آیت‌الله هاشمی‌رفسنجانی و نوع مواجهه نیروهای سیاسی با او به گفت‌وگو پرداخته که در ادامه می‌آید...

صفحه ۲

یکشنبه ۲۱ مهر ۱۳۹۸ | ۱۴ صفر ۱۴۴۱ | ۱۳ اکتبر ۲۰۱۹

شمخانی:

شرارت در آبراه‌های بین‌المللی بدون پاسخ نمی‌ماند

گروه سیاست: دبیر شورای عالی امنیت ملی گفت: با بررسی تصاویر ویدئویی موجود و شواهد اطلاعاتی جمع‌آوری شده، سرخ‌های اصلی ماجراجویی خطرناک حمله به نفت‌کش ایرانی در دریای سرخ به دست آمده است. دریابان علی شمخانی...

صفحه ۱۵

سال هفدهم | شماره ۲۵۴۸ | ۱۶ صفحه | ۴۰۰۰ تومان

تترها

هادی خانیکی، محسن آرمین و محمد مهدی جعفری در نشست «طلاقانی وزمانه ما»

سیره طالقانی می‌تواند برای نسل امروز الهام‌بخش باشد

صفحه ۲

موسویان در روزنامه‌س آتجلس‌تایمز آمریکا:

آمریکا و ایران هیچ‌کدام برای مذاکره جدی نیستند

صفحه ۱۵

افزایش نیروهای آمریکا در عربستان

صفحه ۱۵

متهمان سیاسی همچنان در محاکم امنیتی محاکمه می‌شوند

صفحه ۲

ایران؛ بهشت و جهنم مرد بلژیکی

صفحه ۱۴

حرف اول

مردم‌سالاری و حکمروایی شهری

توح فرهادی . شهردار منطقه ۶ تهران

یکی از مسائل مهمی که امروزه جوامع شهری با آن دست‌به‌گریبان هستند، ناکارآمدی نظام‌های مدیریتی در کاهش معضلات و مشکلات شهراهست؛ زیرا این الگوها با توسعه روابط سطر به ذیل، مانع ورود داده‌های سیاست‌گذاری از ذی‌نفعان و ذی‌ضرران سیاست‌های شهری، به مدیران شهری می‌شود که نتیجه این امر، ایجاد موانع مهم در رفع معضلات شهری است. پایداری این وضعیت در کوتاه‌مدت به نارضایتی‌های عمومی دامن زده و در بلندمدت با سلب اعتماد عمومی، به کاهش چشمگیر مشارکت اجتماعی منجر می‌شود. شدت این مسئله نسبت به توسعه اجتماعی، سیاسی و اقتصادی کشورها متغیر است. در کشورهایی که توسعه اجتماعی مقدم بر توسعه سیاسی و اقتصادی است، ورودی داده‌های سیاسی در نظام مدیریت شهری عمدتاً مبتنی بر خواست شهروندان حتی اقلتار آسیب‌پذیر است که نشان از گذار از نقش ساختارهای رسمی و بالای به پایین معضلات محور تصمیم‌گیری به نقش جامعه مدنی در اعمال حقوق دموکراتیک و انجام وظایف دارد. در پس این گذار، تغییراتی جدی در ابعاد مختلف حکمروایی و مدیریت مانند ترتیبات سیاسی، فرایندهای تصمیم‌گیری، روش‌های اطمینان از پاسخ‌گویی، تخصیص نقش‌ها و مسئولیت‌بناگاه‌های بخش عمومی به دیگر تأمین‌کنندگان بالقوه خدمات و همچنین بین سطوح مختلف حکومت و تجهیز و تخصیص منابع مالی برای توسعه شهری، روی داده که به شکل‌گیری نظام‌های سیاست‌گذاری کارآمد، شهروندمحور و پویا انجامیده است. درحالی‌که در کشورهای کم‌توسعه‌یافته، الگوی حکمروایی شهری با مدل‌های فرورتر مانند حکومت شهری که برآمده از نهادهای شبه‌دموکراتیک است، در مسیر ایجاد مشارکت همه‌جانبه شهروندان و پیوند میان سه بخش دولتی، خصوصی و مدنی به چالش کشیده می‌شود. در این مدل‌ها، رویکردها عمدتاً بر اصلاحات اقتصادی و اداری برای «مدیریت توسعه شهری» قرار دارد و توجه چندانی به ابعاد و جنبه‌های مختلف حکمرانی و نظارت و خواسته‌های شهروندان و نهادهای مدنی نشده و خروجی نظام سیاست‌گذاری تناسب چندانی با مسائل و معضلات موجود به لحاظ پیچیدگی، تنوع، پیوستگی، تداوم و روزآوری ندارد.

ادامه در صفحه ۲

صفحه ۶

وزارت اطلاعات چگونه پا گرفت

۳۷ سال پیش مجلس کلیات تشکیل وزارت اطلاعات را تصویب کرد

صفحه ۶

یادداشت

فاز سرنوشت‌ساز ۱۱

نظر گرفته شد. یکی از مهم‌ترین چالش‌های اجرای این راهبرد در گام نخست، دانش و توانمندی فنی آن است که درحال‌حاضر این دانش و توانمندی در اختیار چند شرکت بزرگ بین‌المللی است. اصرار وزارت نفت برای واگذاری کار توسعه و تکمیل فاز ۱۱ پارس جنوبی به شرکت‌های خارجی و به‌طور خاص توتال، امکان بهره‌گیری از این توانمندی در توسعه این فاز و امکان انتقال دانش یادشده به داخل کشور از طریق مشارکت شرکت‌های داخلی در اجرای پروژه مذکور بود که با تحریم‌های اعمالی این مهم محقق نشد. اصرار بر اجرای این طرح از سوی شرکت چینی سی‌ان‌پی‌سی‌آی نیز به این دلیل بود که شرکت چینی راحت‌تر و سریع‌تر از شرکت‌های ایرانی در دوره تحریم امکان بهره‌گیری از فناوری روز فضاشارافزایی را از طریق برخی همکاری‌ها با شرکت‌های دارنده دارد. خودداری میدان‌گازی پارس جنوبی هستند، اما مسئولیت اجرای توسعه و تکمیل فاز ۱۱ را بر عهده گرفته است. مسئله درخور توجه این است که اگرچه شرکت‌های ایرانی فاقد فناوری فضاشارافزایی می‌دان گازی پارس جنوبی هستند، اما مسئولیت بهره‌گیری و استفاده از این توانمندی از دوش آنها برداشته نشده است. فاز ۱۱ پارس جنوبی به دلایلی که در بالا بیان شد، برای صنعت نفت و گاز ایران حیاتی است و هرگونه تلاش برای بهره‌گیری از فناوری نوین فضاشارافزایی، اهمیت و ضرورت فراوانی دارد. پتروپارس به‌عنوان متولی توسعه و تکمیل فاز ۱۱، رسالت بزرگ و سرنوشت‌سازی را در صنعت نفت و گاز ایران و به‌طور کلی اقتصاد کشور بر دوش دارد. این شرکت باید همه مدیریت خود را در مرحله نخست برای جذب منابع مالی که در حدود پنج میلیارد دلار برآورد شده و پس از آن برای شناسایی و به‌کارگیری همه ظرفیت‌های علمی، تخصصی و فنی موجود در کشور اعم از دانشگاه‌ها و شرکت‌های ایرانی مانند مینا، در حوزه فضاشارافزایی به کار گیرد. در کنار این، باید تلاش کند با وجود تحریم‌های موجود، در زمینه تأمین مالی و دستاوردهای علمی می‌اندازد. در نتیجه بین‌المللی ازجمله شرکت‌های بزرگ بین‌المللی بهره‌برداری لازم را ببرد. حضور شرکت ایرانی پتروپارس در این آزمون بزرگ ملی، اگرچه توأم با هزینه بیشتر و زمان طولانی‌تری خواهد بود، اما با درنظرگرفتن محدودیت‌های موجود ناشی از تحریم و دستاوردهای علمی و فنی، می‌تواند برای صنعت نفت مفید باشد.

ادامه در صفحه ۲

کدهای محرمانه

با درخواست لاریجانی، ثبت اطلاعات مالی نمایندگان کدگذاری می‌شود

صفحه ۳

یادداشت

درباره تراکم‌فروشی

فضا را ممکن می‌کند؟ راه‌ها، تأسیسات زیربنایی، امکانات شغلی، خانه‌ها و فروشگاه‌ها و مراکز خدماتی، همه این عناصر با کار انسانی شکل می‌گیرند. هر قدر این کارها انباشته‌تر باشند، ارزش فضا بالاتر می‌رود؛ اما ساده‌انگاری است اگر با اجرای خیابان و تأسیسات و جز آنها، انتظار شکل‌گیری فضا را داشته باشیم. در این صورت میزان انباشت چنین کارهایی در شهرهای جدید، باید این شهرها را به بازارهای بزرگی از فضا تبدیل کند؛ اما آنچه در این فرایند مغفول است، انباشت کار تاریخی انسان‌هاست؛ یعنی آنچه به جامعه‌های انسانی هویت می‌بخشد، اطمینان می‌آورد و تاب‌آور می‌سازد. فضا، محصول تاریخی انسان‌ها است و نمی‌توان با حرکت دفعی به تولید آن پرداخت. به عبارت دیگر، فضا نه‌تنها محصول کار انسان‌های زنده موجود است؛ بلکه محصول کار انسان‌های درگذشته و حتی انسان‌های آینده است. انباشت کار انسان‌های مُرده، همواره در فضا وجود دارد و آرزوها و آرمان‌های انسان‌های کنونی نیز به‌مثابه کار انسان‌های آینده، خود را بروز می‌دهد. فضاهای دست‌ساخت و اراده‌گرایانه نمی‌توانند به‌سادگی حاوی وجه تاریخی فضا بشوند. نیازمند زمان هستند که در آن زمان، انسان‌ها، نسل اندر بی نسل، به کنش با یکدیگر، به ضبط حافظه تاریخی، خاطرات، فرهنگ و گذشته بپردازند و بیش‌ازهمه باید اثبات کنند که این مکان، استعداد انباشت کارهای انسانی بیشتری را دارد، بر پای خود ایستاده است، از گزند روزگار مصون و محفوظ می‌ماند و ازاین‌رو است که به مکانی برای آرزو، امید و آینده و جایی برای تداوم زندگی بدل می‌شود. فضا، کالایی است که انسان‌های بی‌شماری بر روی آن کار کرده‌اند. انسان‌هایی که مرده‌اند یا زنده یا هنوز به دنیا نیامده. انسان‌هایی گمنام، انسان‌هایی که حتی از تولید آن بی‌خبرند، از آن بی‌خبرند و روحشان از تولید آن خبر ندارد. ازاین‌رو فضا، کالایی است می‌یابد و آن را از آن خود می‌کنند و برعکس، فضا کالایی است که مالک آن، کاری بر روی آن انجام نداده یا اثر کار او بسیار ناچیزتر از آنی است که از آن بهره‌مند می‌شود. فضا، کالایی است با منبع عظیمی از درآمدهای کارنکرده (رانت) و به‌حق برای تصاحب بخشی از ارزش اضافی فرایندهای تولید در کالاهای دیگر بدل می‌شود. به دلیل وجود فاصله میان تولیدکنندگان و بهره‌برداران فضا، این کالا در مناسبات قدرت، جایگاهی بس ویژه می‌یابد؛

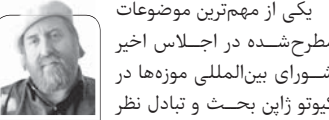
ادامه در صفحه ۴

سرمقاله

موزه‌ها؛ گذشته برای حفظ آینده

سیداحمد محیط‌طباطبایی

یکی از مهم‌ترین موضوعات مطرح‌شده در اجلاس اخیر شورای بین‌المللی موزه‌ها در کیوتو ژاپن بحث و تبادل نظر روی موضوع تعریف «موزه» بود. وقتی تعریفی از یک پدیده صورت می‌گیرد، آن تعریف چارچوب و حدود و ثغور و مرزهای مرتبط با آن موضوع را روشن می‌کند. حتی نوع برخورد با آن پدیده یا نوع روابطی که می‌تواند میان دولت و مردم و دیگر اقشار یک جامعه درباره آن موضوع به وجود بیاید. موزه‌ها در هفت دهه اخیر تحولات بسیاری را براساس همین تحقیق در تعریف خود شاهد بوده‌اند. به عبارتی تغییرات اجتماعی، اقتصادی و دیگر مواردی که دنیا با آن روبه‌رو شد، تأثیر مستقیمی بر تعریف موزه گذاشت. بعد از جنگ جهانی دوم موزه‌های کلاسیک به فضاهایی گفته می‌شد که از آثار تاریخی، فرهنگی و هنری حفاظت و نگهداری می‌کردند تا به‌نوعی مایه فخر و مباهات آن تمدن و فرهنگ درباره دستاوردهای هنری و فرهنگی گذشته‌اش باشد. مثل موزه ایران باستان یا دیگر موزه‌هایی که در این دوره در دنیا تشکیل شد؛ اما به‌تدریج و در دهه‌های پایانی قرن بیستم با تغییر و تحولاتی که در سطوح اجتماعی جوامع صورت گرفت، شاهد تغییر در نگاه درباره عملکرد موزه بودیم. موزه‌ها دیگر فقط محلی برای نگهداری و حفاظت نبودند؛ بلکه به دنبال علل ایجاد آن اثر فرهنگی یا هنری در گذشته خود بودند؛ یعنی اگر زمانی جام حسنلو به مناسبت آنکه متعلق به چند هزار سال پیش است، در موزه نگهداری می‌شده و مایه فخر و مباهات بوده، حال چرا جام حسنلو ایجاد شد و جامعه در آن روزگار شاهد چه اتفاقات و حوادثی بود که منجر به ساخت جام حسنلو شده و حتی شاهد هستیم که فردی حاضر است جانش را برای حفاظت از این جام بدهد. که به دست مهاجمان نیفتد؛ اما از گذشت دهه‌ها از عمر موزه‌ها شاهد این موضوع هستیم که موزه نه‌فقط محل نگهداری و بررسی و تحقیق درباره ایجاد یک پدیده فرهنگی-هنری بوده، بلکه حالا باید پاسخ‌گوی نیازهای روز جامعه باشد. به عبارتی به‌تدریج موزه‌ها باید بتوانند پاسخی برای بخشی یا بعضی از مشکلاتی که جامعه با آن دست‌به‌گریبان است، یافته و در تعامل با جامعه به فعالیت خود ببنندیشند. در دهه آخر قرن بیستم و آغاز قرن ۲۱ شاهد افزایش نقش اجتماعی موزه‌ها در جوامع مختلف بودیم. حال باید دید جام حسنلو و موضوعی که در آن طرح می‌شود، چه نقشی در معضل امروزی دارد. اگر بحران آب و خشک‌سالی و تغییرات اقلیمی را در پایان قرن بیستم و آغاز قرن ۲۱ به‌عنوان معضلی که بشر با آن روبه‌رو شده، مد نظر قرار دهیم، مدیریت آب و تعامل بین انسان و محیط زیست از طریق آثار به‌جامانده برای ما از گذشته، می‌تواند چگونگی پاسخ و راهبردی برای برخورد جامعه امروزی با بحران‌های طبیعی و زیست‌محیطی خودش را نشان دهد که چرا محیط زیست به وضعیت فعلی درآمده است. به‌همین‌دلیل آخرین تعریفی که نسبتاً مدتی طولانی از طریق شورای بین‌المللی برای موزه‌ها مطرح شد، موزه‌ها را فضاهای نهادی غیرانتفاعی می‌داند که به حفاظت از بخشی از میراث فرهنگی، طبیعی، تاریخی و هنری بشر اقدام کرده و با شناخت آن به معرفی آن پرداخته و در اصل یک فضای آزاد برای ارتباط میان مخاطب و آن موضوع فراهم می‌کند. به‌همین‌دلیل کتابخانه‌های ملی، هراوریوم‌ها، آرشیوهای ملی و... را موزه تلقی می‌کنند و در معنا و مفهوم موزه بیان می‌شود (هراوریوم یعنی باغ‌های اکلوزی، حیات وحش و فضاهای حفاظتی محیط زیستی به یک معنا موزه تلقی می‌شود).

ادامه در صفحه ۴